

DUBBELSPEL

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

Alex Cross

Slaap kindje, slaap
Tweestrijd
Cross Country
Ik, Alex Cross
Cross Fire
Kill Alex Cross
Ren, Alex Cross
Erewoord, Alex Cross
Doodswens
Gerechtigheid
Over de grens
De zaak tegen Alex Cross
Hinderlaag

The Women's Murder Club

Zevende hemel
Achtste bekentenis
Het negende oordeel
Het tiende jaar
Het elfde uur
De twaalfde van nooit
Het dertiende ongeluk
De veertiende leugen
De vijftiende affaire
De zestiende verleiding

Overige titels

De affaire
Je bent gewaarschuwd
Bikini
Partnerruil
Ooggetuige
Moordweekend
Hitte
Honeymoon
Minnares
Bekentenis van een moordgedachte
Onzichtbaar
Zoo
Moordhuis
Moordspel
48 uur
De villa

James Patterson

Dubbelspel

Vertaald door Waldemar Noë

2021

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2020 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *Deadly Cross*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Vichaya Kiatying-Angsulee /Alamy/Imageselect

Foto auteur Deborah Feingold

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 7950 6

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

HOOFDSTUK 1

Devon Monroe wendde zijn blik af van de twee dode lichamen in de hemelsblauwe Bentley cabrio, die stationair draaiend en met het dak opengeschoven op nog geen twintig meter van hem af stond. Hij keek zijn beste vriend zijdelings aan.

‘Geen teken van leven,’ zei Devon.

Lever Ashford knikte en zei: ‘En geen lichten aan.’

‘Ik weet het niet, Lever. Dit zal het nieuws halen. Begrijp je wat ik bedoel?’

‘Kom op, Dev. Zo’n kans krijgen we nooit meer, dit is een godsgeschenk. We stappen in, we stappen uit, en dan zoeken we Waffles op. Niemand die erachter komt.’

‘Man, die verdomde bleekscheten worden al voor minder aan het kruis genageld. Wegwezen hier.’

‘Ik heb nog iets tegoed van je, man. Of ben je dat soms vergeten?’ gromde Lever.

De jongens waren allebei zestien, Afro-Amerikaans, en hadden de capuchon van hun hoody over het hoofd getrokken. Het was kwart over vier in de ochtend en ze stonden in de schaduw die de Harrison Charter High School wierp. Een gebouw dat in de wijk Garfield Heights in Zuidoost-Washington, DC stond. Op hun gefluister na was het doodstil op het parkeerterrein achter de school.

Devon keek moeilijk, hij aarzelde. ‘Als we maar geen vingerafdrukken achterlaten,’ zei hij uiteindelijk.

‘Daar hebben we deze voor,’ zei Lever grijnzend terwijl hij twee paar latex handschoenen uit zijn achterzak opdiepte.

Ze trokken ze aan, spiedden nog eens om zich heen en zagen geen enkele beweging bij het schoolgebouw, het parkeerterrein en de omliggende sportvelden.

‘Vijfenveertig seconden, en dan zijn we weg,’ zei Devon. ‘Ik meen het.’

Lever gaf hem een boks. ‘Vijfenveertig seconden.’

Ze liepen naar de Bentley toe; Lever nam de bestuurderskant terwijl Devon om de auto heen liep. Hij stopte abrupt voor het portier aan de passagierskant en voelde geen angst, maar pure ontzetting. ‘Ik weet niet of ik dit wel kan doen.’

‘Doe het gewoon! Neem wat je rechtmatig toekomt, man!’

HOOFDSTUK 2

Ondanks een opkomende misselijkheid deed Devon een stap naar voren, boog zich over de achterbank van de Bentley en stak zijn hand uit, waarbij hij erop lette dat zijn kleren de auto niet aanraakten.

Hij probeerde angstvallig de aanblik van de dode vrouw te vermijden, die uitgestrekt en half ontkleed op de achterbank lag. Lever keek daarentegen recht in de ogen van de dode man naast haar terwijl hij zijn hand in de binnenzak van diens smoking stak. Hij zag dat de man zijn broek om zijn enkels had en snoof minachtend.

‘Viezerik,’ zei Lever. ‘Die kogel was je verdiende loon.’

Devon stond aan de andere kant van de Bentley en rook een metalige lucht die hem deed walgen. Bloed, dacht hij en probeerde niet door zijn neus te ademen terwijl hij aan de hand van de vrouw een ring met een grote edelsteen voelde. Hij trok hem van haar vinger. De armbanden, twee links en een rechts achter haar horloge, had hij er sneller af dan verwacht.

Devon dacht dat hij alles had toen hij de bleke glans van een parelketting om haar hals zag. Hij trok haar hoofd naar voren, vond het haakje, maakte de ketting los en stopte hem in zijn zak.

‘Achtendertig seconden,’ fluisterde Lever vanaf de andere kant van de auto. ‘Klaar. Ik heb zijn portefeuille en horloge.’

‘Ik kom eraan,’ zei Devon. Hij trok de pareloorbellen los en

duwde het hoofd van de dode vrouw terug.

‘Naar de steeg,’ zei Lever, die zich snel omdraaide.

Ze hoorden geschuifel achter hen in het grind. Ze sprintten weg en kwamen via een gat in het hekwerk in een donkere steeg terecht, waar ze stopten en omkeken. Er liep iemand naar de auto toe.

Ze renden door de steeg, vertraagden hun pas toen deze op Alabama Avenue uitkwam en versnelden het tempo weer terwijl ze naar Fort Circle Park liepen. Toen de jongens veertig minuten later hun huis hadden bereikt, hoorden ze in de richting van de school sirenes loeien.

HOOFDSTUK 3

Het was halfacht 's ochtends en ik stond bij de steile rotswand van Old Rag Mountain in Shenandoah National Park bedenklijk naar de rotsspleten en de twee touwen die ervoor hingen te kijken.

‘Dit is de hoogste tot nu toe, pap!’ zei mijn tienjarige zoon Ali, die naast me stond met een klimgordel over zijn t-shirt en een veiligheidshelm op.

‘Denk je?’ zei zijn zus. Mijn zeventienjarige dochter Jannie zat geknield en was een van haar klmschoenen opnieuw aan het strikken.

De man achter haar zocht iets in zijn rugzak en zei: ‘Absoluut. Het is een klim van zo'n achttien meter en technisch gezien de moeilijkste tot nu toe. En het abseilen is waanzinnig.’

‘Hoor je dat, pap? Waanzinnig!’

‘Ja, het lijkt me inderdaad complete waanzin om dit te doen.’

‘Sorry, doctor Cross,’ zei de man, die zijn rugzak op de grond zette. ‘Maar ik bedoel dat je grote sprongen kunt nemen voordat de klimgordel je opvangt.’

‘Het zal me wel lukken, Jason. En ik zal ervoor zorgen dat mijn klimgordel goed vastzit,’ zei ik.

Jason Phelps grijnsde. ‘Je ziet niet vaak iemand als jij aan een touw.’

‘Iemand als ik?’

‘Een meter vijfennegentig? Twee meter? Veertiger?’

‘Na al onze inspanningen hier zal het wel twee meter zijn.’

‘Het blijft indrukwekkend om een man van jouw lengte te zien klimmen.’

‘Hij is in het nadeel,’ zei Ali. ‘Net als Jannie.’

‘Nee, hoor,’ zei mijn dochter, die weer was opgestaan. ‘Ik ben sterker en heb langere armen en benen dan jij.’

‘Je moet klein en handig zijn om Spider-Man te kunnen zijn,’ zei Ali.

‘Het kan helpen,’ zei Phelps. ‘Wie gaat er eerst?’

We volgden een vierdaagse klimcursus bij Phelps, een gediplomeerd instructeur. Het was natuurlijk Ali’s idee geweest; klimmen was zijn nieuwste bevlieging en Jannie had direct interesse getoond.

Eerlijk gezegd was ik er minder enthousiast over, maar nu Jannie over twee maanden aan haar examenjaar zou beginnen en de universiteit lonkte, probeerde ik meer aandacht aan mijn gezin te besteden en wat minder aan moordzaken en andere ellende. Ik had dus besloten om mee te gaan.

We hadden de afgelopen twee dagen op minder steile stukken geoefend nadat we voorafgaand aan de cursus op een klimmuur in het noorden van Virginia de basisprincipes hadden geleerd. Dit zou de eerste keer worden dat we een steile wand beklommen.

‘Ik ga wel!’ zei Ali, die een stap naar voren deed.

‘Nee, dames eerst,’ zei Jannie.

‘Pap?’

‘Jannie mag eerst.’

Terwijl mijn zoon mokte liep Jannie naar het touw en keek geconcentreerd toe hoe Phelps het touw door een mechanisch apparaatje op haar klimgordel haalde. Tijdens de beklimming liep het touw er gewoon door, maar als Jannie viel werd het touw er direct in vastgeklemd.

‘Hier hebben we het gisteren over gehad,’ zei Phelps. ‘Ver-

trouwen we alleen maar op de stijgklem?’

‘Nee, ik maak een prusikknoop op het zekeringstouw, en ik zorg dat ik een kort stukje met een karabijnhaak heb.’

Hij pakte het zekeringstouw en riep: ‘Gezekerd?’

‘Touw,’ zei Jannie geconcentreerd.

HOOFDSTUK 4

Het is zowel adembenemend als angstaanjagend om je kind een steile wand te zien beklimmen, ook al is ze gezekerd. Zo voelde ik me tenminste toen Jannie onvervaard de rotswand beklom. Ze wist precies waar ze haar handen en voeten moest plaatsen en stelde haar veiligheid voorop, precies zoals Phelps het ons had geleerd.

‘Goed gedaan!’ riep Phelps nadat ze achter de top was verdwenen.

Ali en ik klapten en floten, en we hoorden een kreet van triomf die van de onzichtbare Jannie afkomstig moest zijn.

‘En nu ben ik aan de beurt!’ zei Ali.

Mijn zoon klom iets minder zelfverzekerd, maar elke keer als hij stopte om zijn volgende beweging uit te dokteren moedigde Phelps hem aan of gaf hem instructies. Twintig minuten later verdween Ali achter de top.

‘Ik ben Spider-Man!’ hoorde ik hem roepen.

Phelps lachte. ‘Die zoon van je is me d’r eentje, doctor Cross.’

‘Noem me Alex en ja, hij is me d’r eentje.’ Ik grinnikte. ‘Hij zal me altijd blijven verbazen.’

‘Ben je er klaar voor, Alex?’

Mijn maag keerde zich om, ik geef het toe. Ik heb het niet zo met hoogtes, maar als ik me ergens toe zet dan krabbel ik niet terug.

‘Helemaal,’ antwoordde ik en ik liep naar het touw.

Phelps hielp me met het zekeren. Ik had de stijgklem voor mijn eigen touw, en de prusikknoop op het zekeringstouw. Net zoals de stijgklem liet de knoop het touw in één richting door. Het zekeringstouw zat ook aan mijn klimgordel vast, de knoop zou zich direct vasttrekken als er enig gewicht op het touw zou komen. In het onwaarschijnlijke geval dat de klem niet zou werken, zou de prusikknoop me voor een lange en mogelijk fatale val behoeden.

‘Geniet ervan, Alex,’ zei Phelps. ‘Gezekerd?’

‘Touw!’ riep ik. ‘Ik ga klimmen.’

Ik heb de top gehaald, en ik zou graag willen zeggen dat dat het gevolg was van een serie weloverwogen en soepel uitgevoerde bewegingen, maar dat was niet zo. Mijn klim was lomp en onzeker, en ik was me meteen al bewust dat mijn heup- en schoudergewrichten niet zo los waren als ze hadden moeten zijn.

‘Het gaat je lukken,’ riep Phelps toen ik zo’n zes meter had geklommen.

‘Nou, daar ben ik niet zo zeker van.’

‘Wat heb je nodig?’

‘Wat dacht je van een spoedcursus yoga?’ zei ik terwijl het zweet over mijn gezicht liep.

‘Kijk naar plekken voor je handen en voeten die binnen je bereik liggen,’ zei hij. ‘En onthoud dat niet iedereen dezelfde route hoeft te klimmen. Het gaat erom hoe jij je aanpast aan de rotswand.’

‘Kom op, pap!’ riep Ali.

‘Het gaat je lukken!’ hoorde ik Jannie roepen.

Ik keek omhoog en zag ze zo’n twaalf meter boven me over de rand naar me kijken. Hun vrolijke gezichten inspireerden me om door te klimmen, langzaam en gestadig, en het precies te doen zoals ik het had geleerd.

Toen ik op de helft was zei ik: ‘Ik krijg kramp in mijn handen, laat me even uitrusten.’

‘Gebruik je karabijnhaak,’ zei Phelps. ‘Rechts van je is een steunpunt, klik hem daaraan vast.’

Mijn hand zocht het korte eind touw met de karabijnhaak bij mijn rechterbeen, en ik klikte hem vast aan een lusje van staaldraad, het zat aan een stalen blokje dat in een rotsspleet was geslagen. Met drie zekeringen kon ik me even ontspannen, ik strekte mijn vingers uit en kneedde mijn handpalmen.

‘Hoe is het uitzicht?’ zei Phelps.

Ik keek over mijn schouder en zag de onderste flanken van de Blue Ridge Mountains, een groene zee van bladeren in het ochtendlicht. Het had iets opwindends om zonder enige reden aan een rotswand te hangen en van deze prachtige natuur te kunnen genieten. Ik glimlachte, keek naar beneden en zei: ‘Oké, ik begin de lol hiervan in te zien.’

Onze instructeur stak zijn duim naar me op en zei: ‘Ik zei je al, voor je het weet is het een verslaving.’

Zover was ik nog lang niet, maar ik genoot van de rest van de klim. Ik kon de gevaren vergeten en concentreerde me op de technieken die ik had geleerd. Carley Jo Warner, Phelps’ assistente, trok me een halfuur nadat ik aan mijn klim was begonnen over de rand.

‘Goed gedaan,’ zei ze.

‘Ik heb een paar keer bijna mijn heup verdraaid, maar even-goed bedankt,’ zei ik hijgend terwijl ze mijn touwen losmaakte. Toen ze klaar was ging ik met een wezenloze grijns op mijn rug liggen.

‘Was dat niet super?’ zei Ali, die me een high five gaf.

‘Nou, eerst niet. Maar uiteindelijk was het toch wel leuk.’

‘Ik kan je wel meenemen naar mijn yogales, pap,’ zei Jannie.

‘Ik weet niet of ik me in zulke bochten kan wringen, maar ik zal erover nadenken.’

Voordat iemand nog iets kon zeggen, ging mijn telefoon. Wat me verraste, want daarbeneden had ik geen bereik gehad.

Ik viste mijn telefoon uit mijn borstzak en zag dat het mijn vrouw, Bree Stone, was. Ze belde met de telefoon van haar werk bij de DC Metropolitan Police. Als hoofdinspecteur stond ze de laatste tijd onder zware druk.

Er had een serie verkrachtingen en moorden in de DC-regio plaatsgevonden die tot nu toe onopgelost waren gebleven, en afgelopen week waren er in Georgetown bij afzonderlijke incidenten twee invloedrijke lobbyisten doodgeschoten. En dan was er ook nog eens een nieuwe hoofdcommissaris, waardoor er veel banen – waaronder die van Bree – op de tocht stonden.

Ik stond op en nam na de derde beltoon op. ‘Met Spider-Man.’

‘We hebben een dubbele moord, en ik wil je bij het onderzoek betrekken.’

‘Waarom?’

‘Omdat je beide slachtoffers kent.’ Ze gaf me de namen en de locatie.

Mijn ongeloof en ontsteltenis waren zo groot dat mijn knieën week werden. In gedachten zag ik hen voor me zoals ik ze voor het laatst had gezien, en het verlies kwam als een mokerslag.

‘Het spijt me, Alex.’

‘Dank je. Ik zal de helikopter nemen en ben er over twee uur, op z’n hoogst.’

‘Ik zal er niet zijn. Ik heb straks een bespreking met de hoofdcommissaris.’

‘Zet hem op. Je bent geknipt voor die baan.’

‘We zullen het merken,’ zei ze en hing op.

Ik keek mijn kinderen aan. ‘Sorry, jongens.’

‘Dat is goed, hoor,’ zei Jannie. ‘We zijn hier nu drie dagen en we hebben een geweldige tijd gehad.’ Ali knikte, en hun begrip maakte het vervroegde einde op de een of andere manier nog schrijnender voor me.

‘We gaan het nog een keer overdoen, dat beloof ik jullie.’ Ik

wierp een blik op Phelps, die net over de rand was geklommen. 'Kun je ons laten zien hoe je zo'n waanzinnige afdaling doet?' vroeg ik hem. 'We moeten plotseling vertrekken.'

'Een waanzinnige afdaling?' zei hij glimlachend. 'Dat kan ik wel regelen.'

HOOFDSTUK 5

Toen ik uit mijn auto stapte en in de richting van het politiekordon liep waren mijn gedachten nog steeds bij de afdaling; hoe ik achterover hing en me tegen de rotswand afzette, en hoe mijn klamschoenen vijf meter lager weer de wand raakten en ik dezelfde handeling herhaalde.

Het was juli, maar het was merkwaardig koel, net iets boven de twintig graden en er woei een fris briesje. Het schoolgebouw kwam in zicht, leeg en gesloten vanwege de zomervakantie. Harrison was Jannies school, en het hele mediacircus van satellietbusjes op het schoolterrein maakte het alleen maar onheilspellender.

Ik liep om de busjes heen en toen ik me door de groep omstanders naar voren drong probeerde ik het vileine geroddel en de speculaties over de slachtoffers en het gruwelijke misdrijf te negeren.

In het verleden was ik zowel FBI-agent als rechercheur Moordzaken van DC Metro geweest, tegenwoordig werk ik als consultant voor beide diensten. Ik toonde een geüniformeerde agent die de wacht hield mijn pasje en hij liet me onder het politielint door duiken.

Na vijftien meter werd ik door een FBI-agent benaderd die naar mijn ID vroeg. Ik liet hem mijn FBI-penning zien en mocht doorlopen. John Sampson, mijn beste vriend en voormalig partner bij Moordzaken kwam net de hoek om lopen.

‘FBI?’ zei ik.

‘Dat lijkt me gezien de omstandigheden niet zo verrassend.’

‘Oké. Wie heeft de leiding?’

‘Mahoney. Hij wil dat je naar de lichamen kijkt voordat ze worden afgevoerd.’

‘Hoe erg is het?’

‘Ze zijn niet in het hoofd geschoten. Je zult ze allebei herkennen.’

We liepen naar het parkeerterrein achter de school, waar ik een busje van de forensische dienst van de FBI naast een voertuig van de DC Medical Examiners zag staan. Ze stonden bij het footballveld met de atletiekbaan eromheen, een plek waar mijn dochter een van haar beste wedstrijden had gelopen. Er liepen minstens twintig agenten rond die het parkeerterrein minutieus onderzochten, op zoek naar enig bewijsmateriaal. Ik zag ook nog een zoekteam op het sportveld bezig.

‘Wie heeft ze gevonden?’ vroeg ik.

‘Een beveiliging van de school.’ Sampson gebaarde naar een verzameling afvalcontainers met geel politielint eromheen. ‘Ze zijn daar.’

‘Tijdstip van overlijden?’

‘Volgens de Medical Examiners rond vier uur ’s ochtends.’

We liepen naar de afvalcontainers waar te midden van rondlopende agenten en rechercheurs de bekende hemelsblauwe Bentley cabrio stond.

Special agent Ned Mahoney, mijn oude partner bij de FBI, maakte zich los uit een groepje, liep naar me toe en schudde mijn hand. ‘We hebben op je gewacht, Alex. Er zijn foto’s gemaakt, maar het forensisch team is nog niet in actie gekomen.’

‘Oké,’ zei ik. ‘Kan ik wat ruimte krijgen?’

Mahoney klapte in zijn handen en riep: ‘Goed, iedereen weg hier, we hebben deze plek even voor onszelf nodig.’

Er waren wat scheve blikken, maar iedereen vertrok.

Ik nam de Bentley cabrio in me op, en toen ik de slachtoffers op de achterbank zag kon ik eigenlijk wel janken. Maar ik heb het grootste gedeelte van mijn volwassen leven met moorden te maken gehad, en er is maar één manier om er goed mee om te gaan: laat je niet door emoties leiden. Dat zou in dit geval moeilijk worden.

Mahoney leek mijn gedachten te lezen. ‘Weet je zeker dat je dit aankunt?’

‘Het gaat wel lukken,’ zei ik terwijl ik om de auto heen liep om het vrouwelijke slachtoffer beter te kunnen bekijken.

Ik wilde haar als een object zien dat ik kon bestuderen en evalueren, maar het viel me zwaar om niet naar Kay Willingham's gezicht te kijken. Ze was een van de oogverblindendste en interessantste vrouwen die ik ooit heb gekend. En nu lag ze hier dood, uitgestrekt naast een man die blijkbaar haar minnaar was geweest, hoe onwaarschijnlijk dat ook leek.

Ik moest me ertoe dwingen om niet naar haar doodse blik te kijken. In plaats daarvan focuste ik op de twee kogelwonden, die op zo'n tien centimeter van elkaar vlak boven haar linkerborst zaten. Haar roze kanten bh lag op haar schoot, en haar zwarte avondjurk was tot aan haar middel omlaaggetrokken.

‘Er valt aan niets te zien dat ze haar handen afwerend op-hield,’ zei ik. ‘Waarschijnlijk heeft ze de moordenaar nooit gezien.’

‘Dat geldt ook voor hem,’ zei Sampson vanaf de andere kant van de auto. ‘Ik denk dat ze met andere dingen bezig waren.’

Pas toen keek ik naar het mannelijke slachtoffer. Hij lag enigszins naar Kay toe gedraaid met zijn hoofd op zijn rechterarm, die naar achteren was uitgestrekt. Zijn broek en boxer hingen op zijn enkels. Het bloed van twee borstwonden was langs zijn linkerzijde naar beneden gelopen en vormde een plas bloed bij zijn schoenen.

‘De pers zal hiervan smullen,’ zei Sampson.

‘En daar hebben ze alle reden toe,’ zei Mahoney.

Ik zei niets, maar Ned en John hadden gelijk. Er waren genoeg redenen om dit breed uit te meten, en op een manier die we niet konden voorspellen.

Kay Willingham was een levendige verschijning in de beau monde van Georgetown. Ze was erfgename van een prominente zuidelijke familie en had de nodige politieke invloed. Tot twee jaar geleden was ze de echtgenote van J. Walter Willingham, de huidige vicepresident van de Verenigde Staten.

De man naast haar was Randall Christopher, oprichter en directeur van Harrison Charter High, een particuliere middelbare school. Een charismatische man over wie het gerucht ging dat hij het burgemeesterschap ambieerde, en dat hij misschien nog wel hogere politieke aspiraties had als hij eenmaal op die stoel zat. Christopher was Afro-Amerikaans en vader van een tweeling, twee meiden die als tweedejaarsleerlingen op zijn school zaten en vriendinnen van mijn dochter waren.

‘Moet je dit nu zien,’ zei ik hoofdschuddend.

‘Wat?’ zeiden Sampson en Mahoney in koor.

‘Ik heb zo het gevoel dat we in een nietsontziende orkaan terecht zullen komen.’

HOOFDSTUK 6

Voordat een van hen kon antwoorden, doken er twee mannen in zwarte pakken met zonnebrillen onder het politielint door.

‘Draai je om, wie jullie ook zijn,’ bulderde Mahoney. ‘Verlaat deze plaats delict onmiddellijk!’

Ze hielden hun penningen op. De langste, degene met het opgeschoren haar, zei: ‘Agent Donald Breit, geheime dienst.’

‘Agent Lloyd Price, geheime dienst,’ zei de ander, een gedrongen man die bijna uit zijn pak leek te barsten. ‘En u bent?’

‘Special agent Mahoney, FBI,’ snauwde Ned. ‘En nu wegwezen hier.’

Agent Price nam zijn zonnebril af, zijn gezicht verzachtte. ‘Alstublieft, sir, met alle respect,’ zei hij geëmotioneerd, ‘maar Kay Willingham is – was – de ex-vrouw van onze baas.’

Agent Breit nam nu ook zijn zonnebril af, zijn ogen waren bloeddorlopen. ‘De vp is er kapot van. Ik heb hem nog nooit eerder zo gezien. Hij heeft ons meteen bij zich geroepen toen hij het nieuws hoorde. Hij vroeg ons alles uit te zoeken, special agent Mahoney. Ik weet dat het gek klinkt... maar hij is nog steeds gek op haar.’

Mahoney aarzelde even, en zei toen op vriendelijkere toon: ‘Ik kan pas informatie met jullie delen als ik weet waar de vice-president gisternacht was, en dan bedoel ik ook de hele nacht.’

‘Wat, denkt u dat J. Walter hen heeft vermoord?’ zei agent Breit. ‘Bent u niet goed snik?’

‘Beantwoord de vraag,’ zei Mahoney.

‘De vp is gisteravond door vijfhonderd mensen gezien bij een tienduizenddollar-per-kaartje-benefiet in het Hilton. Hij vertrok om exact 22.37 uur, en ik heb hem persoonlijk naar Number One Observatory Circle gereden, waar hij naar bed is gegaan en de hele nacht is gebleven.’

‘Hebt u daar een registratie van?’

Breit knikte. ‘Van elke minuut.’

‘Doe handschoenen aan,’ zei Mahoney. ‘Jullie kunnen gaan kijken. Doctor Cross zal jullie begeleiden.’

‘Alex Cross?’ zei agent Price.

‘Dat klopt,’ zei ik en ik schudde zijn hand.

‘De baas zal blij zijn dat u op deze zaak zit,’ zei agent Breit. ‘Hij heeft u hoog zitten.’

‘Ik voel me gevleid,’ zei ik en ik schudde ook hem de hand. ‘Zullen we beginnen? Misschien dat jullie iets zien waar we overheen hebben gekeken.’

De agenten van de geheime dienst knikten en volgden me naar de blauwe Bentley. Ze trokken wit weg toen ze Kay zagen.

‘Jezus,’ zei Breit.

‘Ik wil niet degene zijn die hem dat vertelt,’ zei Price.

‘Is het zo erg?’ zei ik.

‘Nee,’ zei Breit. Hij deed nog een stap naar voren en zag dat Christophers broek op zijn enkels hing. ‘Wat? Jezus.’

‘Ze draagt geen juwelen,’ zei Price. ‘Hier klopt iets niet.’

Breit knikte. ‘Kay was gek op juwelen, en ze heeft niets om. Kijk naar die avondjurk. Ze zou volgehangen moeten zijn met parels en diamanten. En zijn horloge is weg. Check zijn binnenzak.’

Mahoney deed het en schudde zijn hoofd.

‘Geen telefoons, bij allebei niet,’ zei Sampson.

‘Oké,’ zei ik. ‘Dat maakt alles er niet makkelijker op, hè?’

HOOFDSTUK 7

We doorzochten de auto, maar vonden geen telefoons. Nadat de medical examiners de lichamen hadden afgevoerd, vertrokken de agenten Breit en Price om de vicepresident te brieven. Kay Willinghams Bentley werd door een forensisch team onder handen genomen.

Een bloedsporenexpert van de FBI bepaalde dat de slachtoffers vanaf minder dan zes meter doodgeschoten moesten zijn. Een forensisch technicus die in uitwendige ballistiek was gespecialiseerd zei dat de moordenaar waarschijnlijk drie of vier meter van de voorbumper af moest hebben gestaan, en dat hij lang genoeg was om over de nog intacte voorruit heen te schieten.

‘Kogelhulzen?’

De technicus schudde zijn hoofd. ‘Hij was slim genoeg om alles mee te nemen.’

‘Zou het een junkie zijn geweest? Twee mensen vermoorden om juwelen, geld en telefoons mee te nemen?’ zei Sampson.

‘Een junkie zou zich niet druk maken om de hulzen,’ zei ik. ‘Dus streep dat daderprofiel maar door. En ook al had Kay haar kostbaarste parelketting om, dan kan ik me nog niet voorstellen dat een professional haar daarvoor zou vermoorden.’

Mahoney knikte. ‘Zou het niet gewoon een roofoverval kunnen zijn? Haar borsten waren ontbloot, zijn broek hing op zijn enkels. Ze waren kwetsbaar.’

‘Oké,’ zei Sampson. ‘Dus dit moest op een uit de hand gelopen roofoverval lijken.’

‘Misschien,’ zei ik. ‘Of er kwam een straatschooier langs nadat de moordenaar was vertrokken.’

‘En misschien dat deze schooier de moordenaar heeft gezien,’ zei Mahoney.

‘Daar zit iets in,’ zei Sampson, die met zijn vinger naar Ned wees. ‘Ik zal mijn bronnen op straat aanspreken, en ze vragen naar wie een kruimeldief juwelen zou brengen in deze buurt.’

‘Goed,’ zei Mahoney, waarop hij me aankeek. ‘Eerst maar het kantoor van Christopher, daarna heb ik je nodig in het huis van Kay Willingham.’

‘Laten we niet vergeten dat er nog een ander klassiek dadersprofiel is,’ zei ik.

‘Welk dan?’ vroeg Mahoney.

‘Dat van de wraakzuchtige echtgenote. Waar is mevrouw Christopher in dit verhaal?’

Sampson vertrok. Mahoney en ik liepen het schoolgebouw in en lieten de conciërge de vertrekken van de directeur openen, waar het donker was. We liepen langs het bureau van zijn secretaresse en openden de deur naar een prettig groot kantoor waar Christophers ingelijste diploma’s, eervolle vermeldingen en familiefoto’s tussen boekenkasten aan de muur hingen. Het bureau was opmerkelijk leeg.

In een van de muren bevond zich een deur, die op een kiertje openstond. Ik vond de lichtschakelaar, knipte hem aan en zag een tweede, kleiner kantoor dat vaker in gebruik leek te zijn. Er stond een printer, maar geen computer, hoewel er ruimte voor een laptop op het bureau was dat verder bezaaid was met boeken en post. Dit was zijn eigenlijke werkplek. ‘We hebben agenten nodig om hier alles door te ploegen en zijn laptop te vinden.’

‘Waarschijnlijk ligt die thuis, en...’ begon Mahoney, maar